

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/105/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213204165
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4213204165.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: mBank SPÓLKA AKCYJNA, akciová spoločnosť, so sídlom Varšava, ul. Senatorska 18, Poľská republika, podnikajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom mBank S.A., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Bratislava, Pribinova 10, IČO: 36 819 638, zastúpeného Bartošík Šváby s.r.o., so sídlom Bratislava, BBC V, blok A, Plynárenská 7/A, IČO: 35 929 049, proti žalovanému: U. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., R. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Margitou Zemkovou, advokátka so sídlom Hurbanovo, Komárňanská 100, o zaplatenie 3.359,40 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno z 28. januára 2019, č. k. 14C/452/2014-277, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 3.359,40 eura s príslušenstvom, zamietol. O trovách konanie rozhodol tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného ani odvolacieho konania. Právne vec odôvodnil s poukazom na ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 506, Obchodného zákonníka, § 48 ods. 2, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 2, § 451 ods. 2, § 897f ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 písm. a), b) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, § 29b zák. č. 250/2006 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že strany sporu uzavreli na základe žiadosti žalovaného dňa 30. 10. 2008 zmluvu o poskytnutí hotovostného úveru „mPôžička“, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 3.319,39 eura, ktorý mal byť žalovaným splatený 60-timi mesačnými splátkami, rozpísanými v zmluve až do úplného splatenia dlhu. Súčasťou zmluvy boli obchodné podmienky poskytovania hotovostných úverov mBank mPŮŽIČKA. Prílohou zmluvy bol harmonogram splátok - mPŮŽIČKA. Žalobca z dôvodu nesplácania úverových splátok žalovaným, podaním zo dňa 04. 10. 2011, odstúpil od zmluvy o poskytnutí hotovostného úveru, ktoré odstúpenie žalovaný prevzal dňa 26. 10. 2011 a ku ktorému dňu zanikol zmluvný vzťah medzi stranami sporu. Z histórie operácií na účte žalovaného zistil, že žalovaný naposledy realizoval transakciu na účte dňa 04. 11. 2008. Následne dňa 03. 12. 2008, 09. 12. 2008, 16. 12. 2008, 29. 12. 2008, 06. 01. 2009 a 29. 01. 2009 boli žalovanému zasielané výzvy na úhradu dlžnej sumy. Dňa 29. 01. 2009 bola žalovanému zaslaná posledná výzva s tým, že k tomuto dňu bola žalobcom vyčíslená pohľadávka voči žalovanému vo výške 3.359,40 eura. Žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.

2. Dôvodil, že predmetom konania bol záväzok žalovaného, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere v zmysle § 497 až 507 Obchodného zákonníka, ktorú však súčasne posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, pretože žalovaný pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. 04. 2015 sp. zn. 3MCdo/14/2014, podľa ktorého ust. § 52 ods. 2 OZ sa na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a vzťahuje sa aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Nakoľko žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, preskúmal skutočnosti, ktoré v danom prípade oslabovali nárok žalobcu ako veriteľa. Z obsahu zmluvy o poskytnutí hotovostného úveru zo dňa 30. 10. 2008 mal preukázané, že zmluvné strany si možnosť odstúpenia od zmluvy dojednali, a to v čl. 9 bode 9.3 predmetnej zmluvy. Z uvedeného dôvodu vyhodnotil odstúpenie od zmluvy ako platný právny úkon a ďalej sa zaoberal nárokmi, ktoré z takého platného odstúpenia od zmluvy zmluvným stranám vyplynuli. Argumentoval, že v zmysle § 48 ods. 2 OZ odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak. Právne dôsledky odstúpenia od zmluvy majú vnútri daného vzťahu tie dôsledky, že zmluvné strany sa musia navzájom vyporiadať podľa zásad o bezdôvodnom obohatení, pričom účinkom odstúpenia od zmluvy je zánik zmluvy s účinkami ex tunc (od začiatku). Platným odstúpením od zmluvy sa tak záväzkovo-právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným zmenil na nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Keďže odstúpením od zmluvy sa plnenie, ktoré si zmluvné strany na jej základe poskytli, zmenilo na bezdôvodné obohatenie, vznikol žalobcovi nárok na vydanie všetkého, čo titulom zmluvy o úvere poskytol žalovanému. Z dôvodu v konaní vznesenej námietky premlčania skúmal či si žalobca v konaní neuplatňuje nárok, ktorý je premlčaný. Z histórie operácii na účte žalovaného zistil, že žalovaný naposledy vykonal výber z bankomatu dňa 04. 11. 2008, a teda v tento deň sa naposledy bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, pričom žalobca mal vedomosť o tom, že prišlo k bezdôvodnému obohateniu, ako aj o tom, kto sa na jeho úkor obohatil. Keďže žalovaný sa naposledy bezdôvodne obohatil dňa 04. 11. 2008, kedy vykonal posledný výber z bankomatu, prvýkrát mohol žalobca uplatniť právo na vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 05. 11. 2008, a teda premlčacia lehota začala plynúť týmto dňom, a uplynula dňa 05. 11. 2010. Nakoľko žaloba bola podaná dňa 01. 03. 2013, stalo sa tak až po uplynutí subjektívnej dvojročnej, ako aj objektívnej trojročnej premlčacej lehoty, a preto z dôvodu žalovaným v konaní vznesenej námietky premlčania žalobu zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania (prvostupňového i odvolacieho) rozhodol podľa § 255 ods. 1 § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v konaní úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania z dôvodu, že si nárok na náhradu trov konania neuplatnil.

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP, domáhajúc sa jeho zmeny a zaviazania žalovaného na zaplatenie rozdielu medzi sumou čerpaných a sumou vrátených finančných prostriedkov vrátane príslušného zákonného úroku z omeškania. Napadnuté rozhodnutie označil za arbitrárne a rozporné so slovenským právom a judikatúrou najvyšších súdnych autorít, ktoré zásadným spôsobom porušuje jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dôvodil, že paušálne posúdenie v tom zmysle, že počas platnosti a účinnosti zmluvy (t. j. pred odstúpením) žalobca vedel, že výber žalovaného z bankomatu je jeho „posledným bezdôvodným obohatením“ je v právnom štáte neprijateľné, nakoľko žalovaný čerpal finančné prostriedky na základe zmluvy platnej a účinnej v čase čerpania finančných prostriedkov. Jeho odstúpením od zmluvy následne odpadol právny dôvod plnenia a týmto okamihom žalobcovi vznikol nárok z titulu bezdôvodného obohatenia v zmysle § 48 ods. 2 OZ v spojení s § 457 OZ, t. j. nárok na vrátenie všetkého, čo podľa zrušenej zmluvy žalovanému plnil. Do Odstúpenia teda právny vzťah medzi stranami sporu trval, pričom konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 01. 11. 2013. Nakoľko od zmluvy platne odstúpil mal za to, že týmto konaním došlo k naplneniu hypotézy ustanovenia § 451 ods. 2 OZ, a to in concreto k vzniku bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (účinnosťou odstúpenia od zmluvy). Zastal názor, že účinne odstúpil od zmluvy (resp. deň nasledujúci po dni účinnosti odstúpenia) dňa 27. 10. 2011, kedy odpadol právny dôvod vzniku záväzkovoprávneho vzťahu medzi stranami sporu a vznikli tak nároky z titulu bezdôvodného obohatenia. Až od uvedeného dátumu (27. 10. 2011) možno preto hovoriť o začatí plynutia dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej doby. Dodal, že pre okamih začatia plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej

doby v zmysle § 107 ods. 1 OZ je rozhodujúce, kedy sa ten, na koho úkor sa niekto obohatil, reálne dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva z bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná, nielen predpokladaná vedomosť oprávneného z bezdôvodného obohatenia. O vzniku bezdôvodného obohatenia sa mohol pritom reálne dozvedieť najskôr okamihom, keď nadobudol ten skutkový základ, ktorý by mu umožňoval podať žalobu. Mal za to, že okamihom rozhodným pre posúdenie otázky nadobudnutia jeho vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia v predmetnom konaní a rovnako aj okamihom rozhodným pre vznik bezdôvodného obohatenia žalovaného je okamih účinnosti odstúpenia od zmluvy, a teda deň 26. 10. 2011. Svoj nárok voči žalovanému si uplatnil dňa 28. 02. 2013, žaloba so zaručeným elektronickým podpisom bola súdu prvej inštancie doručená dňa 01. 03. 2013. S poukazom na vyššie uvedené zastal názor, že k premlčaniu jeho práva dôjsť nemohlo, nakoľko od okamihu začatia plynutia premlčacej doby (odo dňa 27. 10. 2011) do podania žaloby (dňa 01. 03. 2013) neuplynula ani subjektívna dvojročná ani objektívna trojročná premlčacia doba. V závere odvolania uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku okrem kusého odkazu na niektoré ustanovenia neobsahuje žiadne vysvetlenia a úvahy, prečo súd napriek skutočnosti, že mal v konaní riadne preukázané odstúpenie od zmluvy, túto skutočnosť vo vzťahu k začiatku plynutia premlčacej doby úplne odignoroval a ničím neodôvodnil.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný písomným podaním, v ktorom sa v celom rozsahu stotožnil so závermi a zisteniami súdu prvej inštancie. Zvýraznil, že súd prvej inštancie správne posúdil vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľský, správne konštatoval, že žalobca od zmluvy odstúpil a odstúpenie mu bolo doručené 26. 10. 2011. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušila, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Nestotožnil sa s obsahom odvolania žalobcu, tvrdil, že žalobca sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia pre to, že zmluva o úvere sa zrušila s účinkami ex tunc. V prípade, ak by žalobca od zmluvy neodstúpil, mal sa možnosť voči nemu domáhať vrátenia poskytnutého úveru podľa zmluvy. Mal za to, že žalobca tak zjavne neučinil s vedomím, že v čase, keď začal vo veci konať a voči žalovanému ako spotrebiteľovi uplatňovať nároky, by námietka premlčania zo strany žalovaného bola nepochybne dôvodom pre nemožnosť priznania jeho nároku. Tvrdil, že žalobca odstúpením od zmluvy mienil predĺžiť čas, v ktorom by došlo k premlčaniu pohľadávky a v konečnom dôsledku nemožnosti prihladiť na jeho námietku žalovaného o premlčaní nároku žalobcu. Takéto predlžovanie trvania nepremľčaného nároku nepovažoval za súladné s platným právnym stavom a odporujúce dobrým mravom a zásadám ochrany spotrebiteľa. Vyzdvihol, že bol v omeškaní so splácaním úveru od 29. 01. 2009. Posledné čerpanie úveru realizoval výberom z bankomatu 04. 11. 2008. Žalobca však od zmluvy odstúpil až 04. 10. 2011, pričom svoj nárok mohol uplatniť už od 30. 01. 2009, teda odo dňa nasledujúceho po omeškaní žalovaného so splácaním úveru. Žalobca žalobu podal 01. 03. 2013. Mal za to, že v zmysle príslušných ustanovení § 53 ods. 1 a 5 OZ je možnosť odstúpenia od zmluvy s cieľom predĺženia premlčacej doby výlučne v neprospech spotrebiteľa a neprijateľnou podmienkou. Namietal i to, že žalobca odstúpil od zmluvy s neprimeraným časovým odstupom od okamihu od porušenia zmluvy. Mal za to, že prvoinštančný súd sa v konaní nezaoberal dostatočne otázkou možnosti platného odstúpenia od zmluvy zo strany žalobcu. Bol toho názoru, že tento úkon žalobcu je v rozpore so zákonom a aj s dobrými mravmi, a preto je neplatný. Stotožnil sa so záverom prvoinštančného súdu, že k bezdôvodnému obohateniu by v prípade platného odstúpenia od zmluvy zo strany žalovaného došlo poslednýkrát 04. 11. 2008. Navyše žalobca odstúpil od zmluvy z vlastnej vôle. Teda v čase odstúpenia od zmluvy vedel, že tým spôsobí následky, ktoré právo s takým úkonom spája. Teda, že zruší zmluvu s účinkami ex tunc - od počiatku. Preto mal vedomosť aj o tom, že ak tak urobí, bezdôvodné obohatenie vzniklo už pred odstúpením.

6. Žalobca vo svojej replike označil tvrdenia žalovaného za protirečivé a rozporuplné a jeho argumenty za právne irelevantné. Tvrdenia žalovaného, že žalobca využil svoje právo odstúpiť od zmluvy účelovo s cieľom predĺžiť dĺžku premlčacej doby, čo údajne odporuje dobrým mravom a zásadám ochrany spotrebiteľa, označil za absurdné. Zvýraznil, že odstúpenie od zmluvy je majetkovým právom. V predmetnom prípade sa právo odstúpiť od zmluvy mohlo vykonať v zmysle ustanovenia § 506 OBZ v znení: „Ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi“, teda dňa 30. 01. 2009, nakoľko v tento deň bol žalovaný v omeškaní s tromi splátkami úveru (súčasne aj s jednou splátkou po dobu dlhšiu ako tri mesiace), pričom od zmluvy odstúpil listom zo dňa 04. 10. 2011, t. j. pred uplynutím premlčacej doby. Preto mu nebolo jasné ako by mohol byť jeho právny úkon - odstúpenie od zmluvy zo dňa 04. 10. 2011, v rozpore s dobrými mravmi, ak bol uskutočnený

v súlade s platným právnym stavom - v trojročnej premlčacej dobe podľa OZ. Za nesprávne označil tvrdenie žalovaného, že sa v rozpore s § 54a OZ nemôže žalobca domáhať zaplatenia bezdôvodného obohatenia. Zvýraznil, že § 54a OZ nadobudol účinnosť 05. 12. 2018 a v zmysle prechodných ustanovení OZ (§ 879v) sa nevzťahuje na konania súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou, ktoré sa začali pred jeho účinnosťou. Uviedol tiež, že od zmluvy odstúpil v roku 2011, teda v čase, kedy ustanovenie § 52 ods. 2 OZ neobsahovalo súčasnú poslednú vetu v znení: „na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“, ktorá bola do OZ zavedená až zákonom č. 102/2014 Z. z., ako bod 1 čl. II, s účinnosťou odo dňa 01. 04. 2015. V čase odstúpenia od zmluvy preto nemohol a nemal vedomosť o tom, že jeho odstúpenie od zmluvy mu založí nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zvýraznil, že okamihom rozhodným pre vznik bezdôvodného obohatenia bol okamih účinnosti odstúpenia od zmluvy, a teda deň 26. 10. 2011, preto vzhľadom na deň doručenia žaloby na súd (01. 03. 2013) nemohol byť jeho nárok premlčaný.

7. Žalovaný vo svojej duplike zotrval na svojich doterajších písomných a ústnych podaniach a vyjadreniach urobených v konaní. Opätovne poukázal na už opísaný postup žalobcu voči nemu, ktorý nesporne nasvedčoval tomu, že žalobca konal tak, aby predĺžil premlčaciu dobu a jej plynutie a domáhal sa svojich nárokov aj po tom, ako by za riadnych okolností bez porušenia zákona a narušenia dobrých mravov premlčacia doba uplynula.

8. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedol vo svojom odvolaní žalobca konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Odvolací súd po preskúmaní veci zastáva názor, že súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní, i so skutočnosťami, ktoré tvrdil odvolateľ aj v priebehu prvoinštančného konania, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd nezistil ani žiadne vady konania pred súdom prvej inštancie, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ďalej uvádza nasledovné.

12. V prejednávanej veci sa žalobca žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 01. 03. 2013 domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 3.359,40 eura so zmluvným úrokom vo výške 16,50 % od 30. 01. 2009 do zaplataenia a so zákonným úrokom z omeškania vo výške 10,5 % od 30. 01. 2009 do zaplataenia. Súd prvej inštancie vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 14C/452/2014-110 zo dňa 19. 01. 2015, ktorým žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie a Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, uznesením č. k. 6Co/403/2015-142 zo dňa 31. 05. 2016 tento rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie druhýkrát rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 14C/452/2014-166 zo dňa 09. 11. 2016 tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Proti tomuto rozsudku podal žalobca opäť včas odvolanie a Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, uznesením č. k. 6Co/105/2017-226 zo dňa 28. 02. 2018 odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň odvolací súd uložil súdu prvej inštancie v konaní posúdiť, či žalobca mohol odstúpiť od uzatvorenej zmluvy, či zmluva uzatvorená medzi stranami bola platná, či toto odstúpenie bolo uskutočnené právne účinným spôsobom a posúdiť nároky vyplývajúce z tohto právneho úkonu, a to s poukazom na v konaní vznesenú námietku premlčania. Následne súd prvej inštancie rozhodol vo veci napadnutým rozsudkom striktno dodržiavajúc postup naznačený odvolacím súdom a žalobu žalobcu zamietol prihladnuc pritom na námietku premlčania vznesenú žalovaným s tým, že žalovaný sa naposledy bezdôvodne obohatil dňa 04. 11. 2008, kedy vykonal posledný výber z bankomatu, teda prvýkrát mohol žalobca uplatniť právo na vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 05. 11. 2008. Týmto dňom začala plynúť premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 05. 11. 2010. Nakoľko žaloba bola na súd podaná dňa 01. 03. 2013 stalo sa až po uplynutí subjektívne dvojročnej, ako aj objektívnej trojročnej premlčacej lehoty. Žalobca podal proti tomuto rozsudku odvolanie namietajúc, že od zmluvy platne odstúpil dňa 26. 10. 2011 a až týmto konaním došlo k naplneniu hypotézy ustanovenia § 451 ods. 2 OZ, teda k vzniku bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (účinnosťou odstúpenia od zmluvy) a až od uvedeného 27. 10. 2011 možno hovoriť o začatí plynutia dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej doby.

13. Vzhľadom na to, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvoinštančného súdu predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia z hľadísk, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolanie žalobcu je postavené na odvolacom dôvode v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihladnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. Žalobca namietal rozsudok súdu prvej inštancie aj z dôvodu § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ku ktorému odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, čo znamená, že vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a

povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávneho vyložil.

14. Žalobca tiež označil napadnuté rozhodnutie za arbitrárne. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Okrem toho arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu môže vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokovaný skutkový prípad. K uvedenému odvolací súd udáva, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I. ÚS 117/07).

15. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanoveným zákonom na inom orgáne SR.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne aj o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

18. Obsah práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto (každý) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktorý je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/2008).

19. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Citované ust. § 220 CSP dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje uvedeným spôsobom, ktorý záväzne určuje citované ustanovenie, ide o nedostatky odôvodnenia, ktoré zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

20. Odvolací súd pri prejednávaní veci dospel k záveru, že žalobcom namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Prvoinštančný súd zohľadnil subjektívne práva oboch sporových strán, dodržal rovnosť v uplatnení ich práv, ochranu ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Odvolací súd nezistil ani jednu vadu namietanú žalobcom v odvolaní. Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne,

a preto ich nebude opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

21. V danej veci preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie je v poradí už tretím meritórnym rozsudkom. Odvolací súd vo svojich dvoch zrušujúcich uzneseniach už poskytol teoreticko-právny výklad vo vzťahu k zákonnej úprave spotrebiteľských právnych vzťahov, inštitútu odstúpenia od zmluvy, bezdôvodného obohatenia, ako i premlčania a nárokov z nich plynúcich, od ktorých ako naďalej platných nie je dôvod sa odkloniť, preto ich odvolací súd duplicitne opakovať nebude a naň len v ďalšom poukazuje, ako na stále platné. V konaní medzi stranami sporu nebolo sporné posúdenie právneho vzťahu medzi stranami sporu ako vzťahu občianskoprávneho, na ktorý sa vzťahujú ust. zák. č. 258/2001 Z. z. a tiež príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že účastníci konania uzatvorili dňa 30. 10. 2008 zmluvu o poskytnutí hotovostného úveru "K.. zmluvy XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému hotovostný úver vo výške 3.319,39 eura s výškou mesačnej splátky po 81,61 eura splatnej k 28. dňu v mesiaci počnúc, mesiacom november 2010 na dobu 60 mesiacov s konečnou splatnosťou úveru dňa 30. 10. 2013 a úročený dohodnutou úrokovou sadzbou vo výške 16,50 % ročne. V dôsledku podstatného porušenia zmluvných podmienok a nezaplatenia jednotlivých splátok sa žalovaný dostal do omeškania, a preto žalobca odstúpil od zmluvy dňa 04. 10. 2011, ktoré odstúpenie žalovanému doručil dňa 26. 10. 2011.

23. Odvolací súd súhlasí s argumentmi, že úver poskytnutý žalobcom je absolútnym obchodom a že na úver dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Predmetná vec je však o spotrebiteľskej zmluve, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou. Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Teda ide o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy.

24. Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo. V zmysle ust. § 54 ods. 1 OZ platného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľovi sa „ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie“. Použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva ako občianskeho práva na spotrebiteľský právny vzťah vrátane premlčania predstavuje takéto zhoršenie postavenia spotrebiteľa.

25. O tom, že ide o spotrebiteľskú zmluvu odvolací súd nepochyboval, a v konečnom dôsledku tomu zodpovedá aj definícia ako je vyššie citované, ust. § 52 ods. 1 OZ, za ktorú sa považuje každá zmluva bez ohľadu na právnú formu, ak ju uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Niet preto rozumného dôvodu na konštatovanie, že na plynutie času a jeho dôsledky vrátane premlčania v typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi biznismenmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľov výhodnejšia. V bežných medziľudských vzťahoch použitie podnikateľského práva na spotrebiteľský vzťah môže s nepochopením a v rozpore s princípom právnej istoty a dôvery v objektívne právo narážať na predstavy spotrebiteľov, že na nich dopadá občianske právo a nie Obchodný zákonník. V preskúmanej veci by sa postavenie spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy použitím inštitútu práva podľa Obchodného zákonníka s odkazom na § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka zhoršilo napriek tomu, že Občiansky zákonník upravuje pre spotrebiteľa rovnaký inštitút priaznivejšie.

26. Odvolací súd konštatuje, že sú správne závery súdu prvej inštancie o tom, že odstúpenie od zmluvy žalobcom je platným právnym úkonom, na základe ktorého potom žalobcovi vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný vzniesol v konaní námietku premlčania žalobcom uplatňovaného nároku.

27. Podľa § 48 ods. 1 a 2 OZ od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

28. Podľa § 451 ods. 1, 2 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

29. Podľa § 456 OZ predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

30. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101-§110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

31. Podľa § 107 ods. 1, 2 OZ právo na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

32. Premlčanie je uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané, v dôsledku čoho môže povinný subjekt čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Premlčacou dobou sa rozumie doba, v ktorej musí byť vykonané právo, aby nedošlo k jeho premlčaniu. Vznesenie tejto námietky nemá za následok zánik samotného práva; dlžníkom účinne vznesená námietka premlčania bráni súdnej vymáhateľnosti premlčaného práva. V dôsledku vznesenej námietky premlčania žalovaným sa súd prvej inštancie i odvolací súd pred hmotnoprávnym posúdením merita veci museli zaoberať otázkou možného premlčania žalobcovho nároku (§ 100 ods. 1 OZ). V prejednávanej veci bolo preto nutné vysporiadať sa s otázkou okamihu vzniku nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy.

33. Odvolací súd uzatvára, že s ohľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania sa s tou súd prvej inštancie správne vysporiadal v zmysle § 100 ods. 1 tretej vety OZ, podľa ktorého právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110); na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka a ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčacie lehoty pri uplatnení práva z bezdôvodného obohatenia sú upravené v ust. § 107 prvej a druhej vety OZ. Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa môže premlčať tak v subjektívnej dobe, ako aj v objektívnej dobe. Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Začiatok plynutia premlčacích dôb je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, t.j. kedy ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr od začiatku objektívnej premlčacej doby. V desaťročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Ak nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil; zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej lehoty je stanovený odlišne a na sebe nezávislý je aj priebeh plynutia ako aj ich skončenie. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel (bez ohľadu na to, že pri vynaložení všetkého úsilia sa mohol dozvedieť skôr), že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto bezdôvodné obohatenie získal. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. V prípade absolútne neplatného právneho úkonu, bezdôvodné obohatenie, získané z tohto úkonu, vzniká od samého vzniku právneho úkonu.

34. Podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanom prípade je rozhodujúcou otázkou, kedy začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba. Za rozhodujúci pre začiatok jej plynutia treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získa. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť už skôr. V danom prípade teda nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť,

kedy sa žalobca pri riadnej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale je rozhodujúce, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. V danom prípade podľa i podľa odvolacieho súdu došlo k platne uzatvorenej zmluve o úvere a žalovaný si svoje zmluvné povinnosti neplnil. Žalovaný naposledy vykonal výber z bankomatu dňa 04. 11. 2008, a teda v tento deň sa naposledy bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, pričom žalobca mal vedomosť o tom, že prišlo k bezdôvodnému obohateniu, ako aj o tom, kto sa na jeho úkor obohatil. Žalobca prvýkrát mohlo žalobca uplatniť právo na vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 05. 11. 2008, a teda premlčacia lehota začala plynúť týmto dňom, a uplynula dňa 05. 11. 2010. Teda žalobcom podaná žaloba dňa 01. 03. 2013 bola podaná po uplynutí subjektívne dvojročnej i objektívnej trojročnej premlčacej lehoty. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu zamietol.

35. Odvolací súd poznamenáva, že žalobcovi po poskytnutí úveru muselo byť zrejmé, že si žalovaný si neplní svoje povinnosti, žalovaný úver čerpal hneď po jeho poskytnutí, pričom nevykonal ani jednu splátku úveru. Bolo preto povinnosťou žalobcu, ako i v súlade s jeho profesionalitou a obozretnosťou, vyhodnotiť takéto správanie žalovaného ako rizikové a dostupnými právnymi prostriedkami si dlh zabezpečiť pred tým, ako uplynie premlčacia lehota. Je nutné zvýrazniť, že i pri predstave zachovania určitej miery dôvery veriteľa k dlžníkovi sú určité limity, najmä ak sa jedná o peňažný ústav, ktorý má profesionálnu povinnosť dozerať na riadne splácanie poskytnutých úverov. Napriek tomu, že žalobca vedel, že žalovaný úver čerpal 04. 11. 2008 a od tohto času neuhradil na úvere ani jednu splátku, teda pri riadnej starostlivosti žalobca musel alebo mohol sa dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, najmä z ohľadom na skutočnosť, že sám žalobca v konaní tvrdil, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru ku dňu 29. 01. 2009 (opierajúc sa o ust. § 506 ObZ), no napriek tomu žalobca ukončil zmluvný vzťah so žalovaným až odstúpením od zmluvy, a to písomným podaním zo dňa 04. 10. 2011, ktoré bolo doručené žalovanému dňa 26. 10. 2011.

36. Odvolací súd v závere konštatuje, že súd prvej inštancie správne rozhodol o trovách konania a rozhodnutie v tejto časti riadne právne zdôvodnil /bod 12. odôvodnenia rozhodnutia/, preto odvolací súd aplikujúc ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje na odôvodnenie tohto výroku ako na svoje vlastné. Súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

37. Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k rovnakému právnemu záveru ako súd prvej inštancie, a teda, že žalobu žalobcu bolo potrebné z vyššie uvedených dôvodov zamietnuť. Súd prvej inštancie starostlivo zisťoval skutkový stav veci, z ktorého následne vyvodil správne právne závery, preto je napadnuté rozhodnutie vecne správne a odvolací súd ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keďže nezistil dôvodnosť námietok žalobcu uvádzaných v odvolaní, navyše žalobca ani neuviedol žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal.

38. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

39. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

40. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

42. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní procesne úspešnému žalovanému priznal voči procesne neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).